

1, 408. तनुं कारणमानुषीम् RAGH. 16, 22. — RATNAM. a. a. O. führt noch folg. Bedd. auf: e) *Handlung* (कर्मन्). — f) *Körper*. — g) *ein best. musik. Instrument*. — h) *eine Art Gesang*. — i) = कापस्थ, a number of scribes WILS. — Letzterer hat noch die Bedeutung k) *the origin of a story (of a play or poem)*. — Vgl. कर्ण. — 2) f. कारणा P. 3, 3, 107, Sch. Vop. 26, 194. a) *Marter* AK. 1, 2, 3, 3. H. 1358. H. an. MED. षष्ठादशानां कारणानाम् DAČAK. 85, 16. — b) *an astronomical period* WILS.

2. कारण (von ३. कर्) n. *Verletzung, Tödtung* TRIK. 3, 3, 125. H. an. 3, 198. MED. n. 43.

कारणक am Ende eines adj. comp. = कारण *Grund, Ursache* SĪH. D. 29, 8. विभावदिज्ञानकारणकत्वं nom. abstr. 12.

कारणकारण (का° + कार°) n. 1) *a primary cause*. — 2) *an elementary cause, an atom* WILS.

कारणगुण (का° + गुण) m. *eine Eigenschaft des Grundes* SĪMKAJAK.

14. कारणगुणोद्भव BHĪSHĀP. 95; vgl. अकारणगुणोत्पन्न 93.

कारणतम् (von कारण) adv. *auf einen Grund hin* RAGH. 10, 19. कार्य-कारणतम् *in einer bestimmten Absicht* HIT. 1, 33.

कारणता (wie eben) f. *das Grund-Sein, Causalität*: प्रत्ययस्थितिसर्गाणामेकः कारणता गतः KUMĀRAS. 2, 6.

कारणत्व (wie eben) n. dass. MBH. 13, 38. BHĪG. P. 3, 26, 26. BHĪSHĀP. 14, 15, 98. समवायिकारणत्व 16, 22.

कारणमाला (का° + मा°) f. *Verkettung von Ursachen, Bez. einer rhetorischen Figur* SĪH. D. 728.

कारणशरीर (का° + श°) n. *the inner rudiment of the body, or causal frame, the seat of the soul* WILS.; vgl. COLEBR. Misc. Ess. 1, 372.

कारणिक (von कर्ण) adj. subst. f. आ und ई gaṇa काश्यादि zu P. 4, 2, 116. *untersuchend, eine gerichtliche Untersuchung anstellend* AK. 3, 1, 7. H. 479. MBH. 2, 167. PAÑKĀT. 237, 20.

कारणोत्तर n. s. u. 1. कारण 1, c.

कारण्डव m. *eine Art Ente* AK. 2, 5, 34. H. 1341. an. 3, 179. MBH. 3, 1335. 11579. R. 2, 27, 18. 103, 42. 3, 7, 3. 12, 11. 24, 12. 76, 15. 5, 35, 1. 6, 82, 72. SUČR. 1, 205, 12. PAÑKĀT. 158, 21. 159, 19. VIKR. 41. VET. 6, 5. BHĪG. P. 3, 21, 43. 8, 15, 13. — Vgl. कारण्ड.

कारण्डवती (von कारण्डव) f. N. pr. wahrsch. eines Flusses (*reich an Kāraṇḍava*) gaṇa अत्रिरादि zu P. 6, 3, 119. कारण्डवती (sic) 6, 1, 220, Sch.

कारण्डव्यूह m. N. pr. eines Buddha TRIK. 1, 1, 16. — Vgl. कारण्डव्यूह.

कारंघम (von करंघम) 1) patron. des Avikshīt MBH. 14, 63, 80. — 2) n. N. pr. eines Tirtha MBH. 1, 7841.

कारंघमिन् m. 1) *Bergmann*. — 2) *Kupferschmied* TRIK. 3, 3, 235. H. an. 4, 168. MED. n. 232. HĀR. 193. — Ist wohl auf करंघम *in die Hand blasend zurückzuführen*.

कारपचव N. pr. einer Oertlichkeit an der Jamunā: ते यमुनायां कारपचवे ऽक्वथमभ्युपेयुः ĀČV. ČR. 12, 6. KĀTJ. ČR. 24, 6, 10. ČĀÑKH. ČR. 13, 29, 25. PAÑKĀV. Br. in Ind. St. 1, 34. AGNISV. zu LĀTJ. 10, 17, 18.

कारभ (von कर्भ) adj. vom Kameel herrührend: मूत्र SUČR. 1, 194, 8.

कारभू (कार + भू) PAT. zu P. 6, 4, 84. — Vgl. कर्भू und कारभू.

कारम् absolut. von 1. कर् am Ende eines comp.: स्वाहकारम् ČAT. Br. 9, 5, 44. नमस्कारम् 7, 2, 4, 9. 4, 4, 30. ककुत्कारम् ČĀÑKH. ČR. 9, 20, 7. वृत्तीकारम् ĀČV. ČR. 5, 15. तिरस्कारम् ebend. द्वेधाकारम्, गायत्रीकारम् 6, 2. u. s. w. अन्यथाकारम्, इत्यं, एवं, कथं P. 3, 4, 27. यथा, तथा 28. नाना, द्विधा u. s. w. 62. mit einem adv. auf तम् von einem Theile des Körpers (z. B. मुखतःकारम्) 61. mit einem acc. 25, 26. चौर-कारमाक्रोशति *er schimpft ihn Dieb*, स्वाडुंकारम् *indem er es versüsst* Sch.

कार्मिकिका f. *Kämpfer* RĀGĀN. im ČKDR. (nach कारवेखक).

कारम्मा f. N. einer Pflanze (s. त्रिपङ्कु) AK. 2, 4, 3, 36. — Vgl. कर्म्मा. कारम्भि patron. von कर्म्म HARIV. 1993. — Vgl. कर्म्भि.

कारयित् (nom. ag. vom caus. von 1. कर्) der Jmd zum Handeln antreibt: यो ऽस्यात्मनः कारयिता ते नेत्रेण प्रचक्षते M. 12, 12. सर्वस्वमसि लोकानां कर्ता कारयिता च MBH. 3, 7000.

कारयितव्य (partic. fut. pass. vom caus. von 1. कर्) adj. *was man machen lassen —, bewirken muss*: तद्भयप्रदानेन स्वामिनः सकाशात्प्रसादः कारयितव्यः PAÑKĀT. 24, 21. कारयितव्यदत्ता *bewandert in dem, was man machen zu lassen hat* KUMĀRAS. 7, 27. der Etwas (acc.) zu thun angehalten werden soll: रामः कारयितव्यो मे मृतस्य सलिलक्रियाम् R. 2, 14, 16.

कारयिषु (vom caus. von 1. कर्) adj. der da antreibt Vop. 26, 142.

कारव (1. का + र्व) m. *Krähe* TRIK. 2, 5, 20.

कारवल्ली f. = कारवेख und काण्डीर (welches hier als verschieden von कारवेख auftritt) RĀGĀN. im ČKDR.

कार्वी f. 1) *das Blatt der Asa foetida* AK. 2, 9, 40. H. an. 3, 696. MED. v. 34. SUČR. 1, 218, 2. Vgl. कर्वी, कर्वरी, कवरी. — 2) *Celosia cristata* Lin. AK. 2, 4, 3, 30. H. an. MED. — 3) *Anethum Sowa* Roxb. (eine Art Anis) AK. 2, 4, 5, 18. H. an. MED. — 4) *Nigella indica* Roxb. AK. 2, 9, 37. H. an. MED. — 5) *eine best. Cucurbitacee* (नुद्रकारवेल्ली) RĀGĀN. im ČKDR.

कार्वीर्य von कर्वीर gaṇa सख्यादि zu P. 4, 2, 80.

कारवेख m. *Momordica Charantia* Lin., eine Cucurbitacee; n. *die Frucht* AK. 2, 4, 5, 20. TRIK. 2, 4, 37. H. 1188. SUČR. 2, 343, 1. Auch कारवेखक RATNAM. im ČKDR. SUČR. 1, 72, 4. 157, 15. 222, 1. 2, 40, 21. कारवेखिका f. 1, 145, 3. 160, 18.

कारव्य adj. *auf den Sänger* (कार्) bezüglich: ऋचः, so heissen die Verse AV. 20, 127, 11—14 AIT. Br. 6, 32, wo das Wort irrig von 1. कर् abgeleitet wird.

कारस्कर m. 1) N. einer Giftpflanze (किंयाक, विषतिन्डु) P. 6, 1, 156. RĀGĀN. im ČKDR. MBH. 2, 1804. BHĪG. P. 5, 14, 12. Nach TRIK. 2, 4, 2 und H. 114 *Baum* überh., zu welchem Missverständniß offenbar P. 6, 1, 156 Anlass gegeben hat. — 2) m. pl. N. pr. eines Volkes MBH. 8, 2066; v. l. कारस्कार (LASSEN, Pentap. 67, 41) und कारस्कृत (RĀGĀ-TAR. I, p. 354, 41).

कारस्कराटिका (का° + आटिका von अट्) f. *Hundertfuss, Julius* TRIK. 2, 5, 12.

कारा f. gaṇa वृषादि zu P. 6, 1, 203. Vop. 26, 191. 1) *Gefängniß* AK. 2, 8, 3, 87. TRIK. 3, 3, 335. H. 806. an. 2, 400. MED. r. 14. HĀR. 199. VIKR. 42, v. l. Vgl. कारागार, कारागृह, कारापाल, कारवेष्मन् कारा = ब-